

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tamăduirii

parohiaizvorultamaduiribotosani@yahoo.com

izvorultamaduiribotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tamăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

17 SEPTEMBRIE 2017

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 38 (710) † ANUL XIV

CRUCEA VIEȚII NOASTRE

Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie (Marcu 8, 34)

Înțelesul duhovnicesc al crucii este acela de a urma Mântuitorului Iisus Hristos. El a fost prigonit din fragedă pruncie și până la moarte, însă a purtat această prigoană cu smerenie și cu multă dragoste pentru neamul omenesc. Dar noi, cum să-I urmăm? Desigur că firea noastră pământească se cutremură în fața acestei întrebări. Noi suntem mereu

DUMINICA DUPĂ ÎNALȚAREA SFINTEI CRUCI - LUAREA CRUCII ȘI URMAREA LUI HRISTOS

porniți să adunăm bogății peste bogății, de dragul de a le avea, și de dragul desfătărilor pe care ni le oferă aceste bogății. Hristos, Domnul, însă ne zice: „Vai vouă, bogaților, că vă luați pe pământ

mângâierea voastră” (Luca 6, 24). Nouă ni se pare că, dacă trupul nostru este suprasaturat de toate plăcerile și bunătățile acestei vieți, toate sunt bune și la locul lor, dar Domnul zice: „Vai vouă, celor ce sunteți sătui acum, că veți flămânzi”. De multe ori ni se pare că veselia este un scop al vieții și că râsul este o scăpare, dar Hristos ne spune: „Vai vouă celor ce astăzi râdeți, că veți plânge și vă veți tângu” (Luca 6, 25). De câte ori nu ni se pare că suntem mai sănătoși, mai bucuroși și mai fericiți, dacă cei din jurul nostru ne laudă și ne preamăresc, iar Iisus Domnul ne zice: „Vai vouă, când toți oamenii vă vor vorbi de bine. Căci tot așa făceau prorocilor mincinoși părinții lor” (Luca 6, 26). Acestea toate nu sunt lucruri în fața cărora se tulbură firea noastră pământească? Nu este oare mai asigurată mântuirea săracului, decât aceea a bogatului, căruia tocmai bogățiile și plăcerile acestei lumi trecătoare îi dau mijloace și prilejuri pentru păcate? Noi, oare, nu am simțit ceva deosebit în sufletul nostru, când am înlăturat cu blândețea noastră, o ceartă, sau când inima ne-am putut-o păstra curată în fața vreunei ispite, sau când am putut împăca printr-o vorbă bună pe aproapele nostru? Desigur că da. În Viețile Sfinților ni se spune că mucenicii și sfinții simțeau, în locul durerilor și al chinurilor, o plăcere și o dulceață ce nu se poate spune în cuvinte, tocmai pentru că erau chinuți pentru credința lor vie în Iisus Hristos, Domnul nostru. Am suferit noi oare, vreodată, pentru dreptate? Dacă dreptatea a fost într-adevăr cu noi, nu se poate să nu fi simțit negrăita plăcere și dulceață simțită de sfinți și de mucenici. De multe ori, în familie, durerea, suferința și necazurile ce se ivesc, fac ca toți membrii familiei să se cunoască între ei, să se lege și să se contopească, prin → →

dragostea cea mare, dragostea dumnezeiască, care nu are margini. Înseamnă că durerea, suferința și necazurile nu sunt tocmai o nefericire cum ni s-ar părea. Înseamnă că firea noastră nu are motiv să se răzvrătească și că cele nouă fericiri sunt adevărate și nu închipuiri ale realizându-se și aici pe pământ. „Mântuitorul Iisus Hristos s-a suit în munte” (Matei 5, 1), pe muntele numit al fericirilor și acolo a dat fericirile ca învățături pentru ucenicii Săi, zicând: „Feriți-vă cei săraci cu duhul..., fericiți cei ce plâng..., fericiți cei blânzi..., fericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate..., fericiți cei milostivi..., fericiți cei curați cu inima..., fericiți făcătorii de pace..., fericiți cei prigoniți pentru dreptate..., fericiți veți fi voi când vă vor ocări și vă vor prigoni...” (Matei 5, 3-11). Vorbind despre purtarea Crucii Domnul Iisus Hristos, cuprindem toate cele nouă fericiri arătate mai sus într-una singură și anume: „Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie”. Iisus Hristos nu pentru Sine a purtat Crucea, ci pentru a noastră mântuire. Biserica noastră cultivă gândul legăturii dintre oameni. După cuvintele Sfântului Apostol Pavel: „noi suntem părți, mădulare, ale aceluiasi Trup tainic”, sau cum zice însuși Mântuitorul: „toți una suntem”. Nu se poate să te doară ceva și să nu simți durerea în tot trupul. Bucuria nu poate să fie simțită numai de o parte din noi. Tot așa și în Biserică, noi suntem toți una, luând parte și la bucuriile și la durerile altora. Așadar, crucea duhovnicească și purtarea ei, urmând pe Domnul Iisus Hristos, înseamnă: a fi una cu cei din familia ta și cu toți cei din obștea în care trăiești, a primi necazurile și durerile în așa fel, ca din ele să-ți faci scară de înălțare sufletească și a lucra pentru mântuirea altora, cum a lucrat Mântuitorul, fără a aștepta lauda altora. Toți avem de purtat o cruce. Dacă inimile ar începe o dată să vorbească, nu ar mai ajunge niciodată să se oprească, pentru că fiecare își are crucea sa, care mai grea, care mai ușoară, care mai mare, care mai mică. Unde o ducem, cum o purtăm? Crucea durerilor are atâtea drumuri în fața sa. Ușor poți rătăci și atunci, crucea se preface în piatră și te macină, te distruge. Domnul ne-a arătat drumul, când zice: „...să-Mi urmezi Mie”. El pentru noi a purtat crucea, iar noi trebuie s-o purtăm și pentru alții. Lui să-I urmăm, căci El va îndulci rănila tăiate de cruce, tuturor celor ce-L vor urma. Pentru ca omul să meargă pe calea lui Hristos, trebuie să-și ducă crucea supus și neobosit, fără s-o blesteme, ci binecuvântând-o. Și atunci va îndeplini porunca lui Hristos, fiindcă s-a lepădat de sine, și-a luat crucea și a mers după Hristos, a mers pe o cale lungă, acea cale despre care Domnul Iisus Hristos a spus că este îngustă, plină de spini, dar care duce în Împărăția cerurilor. Pe această cale, oricât de grea ar fi, dacă ne vom îndrepta din toată inima spre Hristos, ne va ajuta minunat. Ne va susține când vom cădea, ne va întări, ne va încuraja și ne va mângâia.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Uciderea este un păcat greu?

Răspuns: Uciderea este păcatul cel mai mare pe care-l poate săvârși cineva față de aproapele și față de sine însuși. Sfânta Scriptură numără uciderea printre păcatele strigătoare la cer: „Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ” (Facere 4, 10).

Întrebare: De ce este uciderea un păcat foarte greu?

Răspuns: Uciderea este un păcat foarte greu fiindcă prin ea:

- 1) Se distruge o ființă care poartă în sine chipul lui Dumnezeu;
- 2) Se intră cu nelegiuire în drepturile lui Dumnezeu, Care este singurul stăpân asupra vieții și a morții;
- 3) Se răpește un drept firesc al fiecăruia și bunul cel mai de preț dăruit omului de Dumnezeu și pe care nimeni nu-l mai poate înapoia - viața;
- 4) Se calcă porunca dragostei;
- 5) Se știrbesc drepturile societății față de care fiecare om are anumite datorii de împlinit;
- 6) Seucid serii întregi de urmași, care aveau dreptul la viață și puteau fi de mare folos societății. Uciderea este păcat împotriva lui Dumnezeu, împotriva firii omului și împotriva societății. În ce privește pe sinucigași, deoarece ei de bună voie rup legătura cu Dumnezeu, Biserica, prin canoanele ei, oprește înmormântarea lor după rânduielele creștinești. Aceasta, bineînțeles, dacă atunci când s-au sinucis au fost în deplinătatea minții.

Întrebare: Care este porunca a șaptea?

Răspuns: „Sa nu fii desfrânat” (Ieșire 20, 14).

Întrebare: Ce se oprește prin această poruncă?

Răspuns: Prin această poruncă sunt oprite toate cugetele și dorințele necurate, toate cuvintele și faptele necuviincioase de care creștinul trebuie să se rușineze înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. De asemenea, porunca aceasta oprește toate acele lucruri și fapte care pot duce pe creștin la păcatul desfrânării, precum: îmbrăcămintea necuviincioasă, necumpătarea în mâncare și băutură, citirea cărților pornografice, jocurile și cântecele necuviincioase, beția și lenea. Tot de păcatul desfrânării ține și călcarea credinței dintre soț și soție, adică adulterul. Dragostea dintre soț și soție trebuie să se asemene în curăție cu dragostea dintre Hristos și Biserică (Efeseni 5, 21-33). Orice abatere de la această dragoste curată, fie și numai cu gândul, înseamnă o călcare a poruncii a șaptea (Matei 5, 28). Dar și până la căsătorie, creștinul trebuie să se păzească curat de orice desfrânare. Dacă unul dintre soți moare, iar cel rămas în viață nu poate să se păzească curat, atunci să se recăsătorească (1 Timotei 5, 14). Biserica îngăduie căsătoria a doua și chiar pe a treia.

Întrebare: Desfrânarea este un păcat mare?

Răspuns: Desfrânarea este un păcat foarte mare, fiindcă răpește omului curăția trupeză și sufletească, strică sănătatea, întunecă mintea, împietrește inima și îndepărtează pe credincios de Dumnezeu. Pe de altă parte, ea mai îndeamnă și la alte păcate, ca: minciuna, furtul, omorul. Sfânta Scriptură îndeamnă să fugim de păcatul desfrânării: „Fugiți de desfrânare! Cine se dedă desfrânării păcătuiește în însuși trupul său” (1 Corinteni 6, 18). (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 20 septembrie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 22 septembrie	17 ⁰⁰	Sf. Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 23 septembrie	7 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	18 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 24 septembrie	7 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11 ⁰⁰	Program de bibliotecă
	18 ⁰⁰	Vecernie

Acul a deschis Raiul

Trăia odată un negustor bogat, dar foarte avar, rău și zgârcit. Nu cheltuia niciodată nici un ban, nu dădea niciodată nimic de pomană și întotdeauna purta pantofi și haine uzate. Într-o bună zi s-a îmbolnăvit și a căzut la pat. De-a lungul vieții sale, a avut un singur prieten, croitorul său personal. Din păcate, acesta a murit cu doar câteva luni înaintea lui. Toata lumea știa că zilele negustorului sunt numărate. Unul câte unul, membrii familiei și vecinii au venit să-și ia rămas bun. Când a venit fiul croitorului, bogatul i-a spus: „Se pare că nu voi mai sta prea multă vreme pe aici. A venit vremea să mă duc în Rai”. Tânărul, deși avea doar cincisprezece ani, era foarte înțelept. El cunoștea foarte bine lăcomia negustorului și zgârcenia sa. Așa că i-a răspuns: „O, nobile, tatăl meu este deja în Rai. Deseori mi-a spus că și-ar fi dorit să coasă niște haine luxoase pentru Dumnezeu. Dar a uitat să-și ia acul cu el. Ai putea să iei acul acesta cu dumneata și să i-l duci în Rai?”. „Oh, sigur, cu mare plăcere”, a acceptat negustorul. Negustorul făcea bucuros orice, atât timp cât nu trebuia să dea ceva. A luat acul și l-a lăsat pe băiat să plece. Cum stătea el singur în pat, a început să se gândească: „Unde să pun acul? Să mi-l înfig în cămașă? Nu, nu acolo. Toate hainele mele vor putrezi în groapă. În gură? Da, sigur, voi ține acul între dinți”. S-a mai gândit o secundă, apoi a fost cuprins de îndoială: „Dar întreg trupul meu va fi transformat în pământ. Cum să duc eu acul acesta mic până în Rai?”. Cu cât se gândea mai mult, cu atât avea îndoilei mai mari. În cele din urmă, l-a chemat pe băiatul croitorului și i-a spus: „Fiule, uite, ia acul înapoi.

Nu pot să-l duc în Rai”. „Dar, i-a spus băiatul amuzat, dacă vei putea duce cu dumneata atâta bogăție, aur și argint, până în cer, nu vei putea lua un ac atât de mic?”. Dintr-o dată mintea negustorului s-a luminat. El a înțeles că nu poate lua nimic din bogățiile lui sau din proprietățile sale cu el, după moarte. A început să-L roage pe Dumnezeu să-l ierte pentru răutatea lui din trecut și a promis că, dacă va supraviețui bolii, va dona bogățiile sale celor săraci. Dumnezeu l-a vindecat și el s-a ținut de cuvânt. A construit o biserică, a hrănit mii de oameni și a ajutat mulți oameni necăjiți.

Să nu uităm că singura avere demnă de apreciere este cea cheltuită în slujba lui Dumnezeu, pentru educarea oamenilor și pentru ajutorul celor nevoiași. Numai faptele noastre bune se vor ridica la cer împreună cu noi după moarte și nimic altceva.

PAROH: Preot Ioan Alupoaii † Telefon: 0745 497143 † Contul parohiei - BANCPOST: RO32 BPOS 0700 6196 114 RON 01

La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți, știri.

